

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 10

Desember 1972

8. årgang

Du har vore tru over lite

(Matt. 25, 23)

Kjærleiken og truskapen høyrer saman. All sann og ekte kjærleik viser seg i truskap mot den ein elskar. Der utruskappen kjem inn vil Kjærleiken døy.

Dette gjeld både den kjærleiken som bind ektefolka saman, og den kjærleiken som bind oss fast til Jesus.

Du som les dette er kanskje ein av dei som har erfare dette når det gjeld menneske. Ein dag gav du din fulle og heile kjærleik til eit menneske du blei glad i og lærde å elskar. Kjærleiken fører det med seg at du hadde tillit til det menneske, framom alle andre menneske. Med kjærleiken fylgjer tru, tillit, truskap. Det står skrive om kjærleiken at alt lid han, alt trur han, alt vonar han, alt toler han.

Men så ein dag oppdaga du at den du elskar var utru imot deg. Det er forferdeleg å oppdaga det for den som eig kjærleiken si tru og tillit til eit menneske. Ingen annan kan forstå det, enn den som har opplevt og gjennomlidle det utruskappen fører med seg. Mange har fått ein knekk for livet, og mist trua på alle menneske.

Det er når kjærleik og venskap blir sett på prøve og sviktar, at ein lærer å forstå kva truskap er og kva den er verd.

Er du ein av dei mange som ved slike bitre erfaringar har mist trua på menneske. Så ville eg visa deg til ein som elskar deg, og

som ikkje kan svikta deg. Jesus er namnet hans. Han har gitt deg sin fulle og heile kjærleik. Det har han vist ved å gå i døden i staden for deg, og teke alle dine synder på seg. Og du har hans eigne ord for det. Sjá Esa. 43, 1—5.

Bibelen gir han også namnet *trufast*, mellom dei mange namna han har fått — som alle saman fortel oss noko om hans eigneskaper. Og apostelen Paulus vitnar om han at endå om me er trulause, så er han trufast, for han kan ikkje fornekta seg sjølv (2. Timot. 2, 13).

Ein sangar syng om han: «Hvi skulle jeg sørge, jeg har jo en venn som bær på sitt hjerte min nød. Den vennen er Jesus, han elsker meg enn, han elsker i liv og i død. Han har meg utkåret så ussel jeg var, av nåde jeg er nå hans brud. Han vil meg ei slippe, det lofte jeg har, før hjemme jeg er hos min Gud.»

Denne venen elskar også deg, og han er din ven. Han har båre all din nød på sin lekam opp på krossen, og han ber all din nød idag på sitt hjarta. Han ventar på at du vil opna deg for han, fortelja han om di nød og dine vanskar, lata han få vera din ven. Han er mektig til å ta bort di nød, eller hjelpa deg å bera den. Kom til meg, alle de som strevar og har tungt å bera, eg vil gi kvile for sjela, seier Jesus.

Og vil du vita «hvilken» ven Jesus er, så kan du høyra ein som kjenner han vitna om det i sangboka nr. 262. Men elles er det berre i samvær og omgjenge med han at du verkeleg kan læra Jesus å kjenna. «Til den venen, framfor andre, hjartans fulle kjærleik gi! Og du skal aldri bli svikta, for han som gav løfte er trufast.

Men eg og du som har lært Jesus å kjenna, som vår frelsar og ven, som vår sjels tilsynsmann og hyrde, som vår brudgom, korleis er det med vår truskap mot han? Til truskapen hører det å vedkjenna oss Jesus som vår frelsar, vår ven og vår Herre. Like eins det åtru på evangeliet hans, vedkjenna oss det, og vera trufaste mot det gjennom freisting, ringeakt, forakt og forfølgelse, gjennom dei mange falske lærdomsver me møter i livet. Han har også gitt oss kvar sin del av sin eigedom, sine åndelege gåver, som me skal tena menigheten og slekta med mens han er utenlands.

Ein dag kjem Jesus att, og etter Skrifta sine mange teikn kan ikkje den dagen vera langt borte. Og me skal alle møta Kristus, og sjå han, også dei som har avvist han og gjenomstunge han her i livet.

Då blir det spurt etter ein einaste ting: Om me har vore tru mot Jesus og evangeliet, og tru i tenesta med dei gåver han har overlate oss. Skal me få høyra frå hans munn:

Du har vore tru over lite, eg vil setja deg over mykje, gå inn til gleda hjå herren din?

Kanskje det har gått deg som Peter, som fornekta sin frelsar overfor verda? Eller som Demas som forlet han på grunn av kjærleik til den nåverande verda? Galaterne og nokre i Korint forlet han på grunn av eit anna evangelium, eit forvent og falskt evangelium, du er vel ikkje av dei? Me høyrer og om ein som grov ned pundet sitt, det Jesus hadde overlete han, ned i jorda og miste alt. Det v. s. å lata verda og dei ting som høyrer verda til, gå fyre og ta plassen til Jesus og evangeliet. Verda klarar seg nok uten deg, men sjela og Guds menighet på jorda klarar seg ikkje uten brødet frå himmelen som gir liv. La dei døde jorda sine døde, gå du i veg å forkynn evangeliet, sa Jesus.

Er du ein av dei trulause, så skal du vita at han er trufast. Du kan oppsøkja din ven og tala ut med han, som Peter gjorde, og du skal erfara at han er trufast og rettferdig så han forlet deg synda og reinsar deg frå all urettferd.

Som David, kan du få synda tilgitt, og oppnya ei stødig ånd, og få eit villigt sinn til å tena Jesus i samlinga av dei rettferdige og så langt Gud gir deg nåde til det.

Men kom ihug! Tida heretter er kort!

A. Lid.

Hva er kristendom?

Av Øyvind Andersen

Så leser vi fra Rom. 3, 9 — fg.: Hva da, har vi noen fordel? Nei, aldeles ikke, vi har jo før anklaget både jøder og grekere at de alle sammen er under synd, som skrevet er: Det finnes ikke en rettferdig, enn ikke en, det finnes ikke en som er forstandig, det finnes ikke en som søker Gud. Alle er avveket,

alle tilhope er de blitt uduelige, det finnes ikke noen som gjør godt, det finnes ikke en eneste. Deres strupe er en åpnet grav, med sine tunger gjorde de svik, ormegift er under deres lepper, deres munn er full av forbannelse og bitterhet, deres føtter er snare til å utøse blod, ødeleggelse og usælhet

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir halde op på med frivilljuge gaver

Red. Amund Lid, tlf. 75. Norheimsund
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, Stord
Postgiro: 42887, Stord

Utgjevarpoststad: 5400 Stord

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon:

Formann: Olav A. Dahl,
boks 95, 5401 Stord. Tlf. (054) 10 482
Kass. Sverre Bøhn, Norheimsund
postgiro nr. 68213
Bankgiro: Vikøy Sparebank,
Norheimsund 3530.07.09492

S. Botnens Boktrykkeri, 5401 Stord

er det på deres veier, og freds vei kjenner de ikke, det er ikke guds frykt for deres øyne.

Her har vi nesten som en beskrivelse av mennesket slik som det er blitt etter at det er falt i synd. Og som sagt er det to kjens gjerninger som kommer til uttrykk. Den ene er hva mennesket er overfor Gud, på grunn av synd, den andre er hva mennesket er blitt i seg selv, gjennem sin synd.

Vi skal se litt på hver av disse to.

Når det gjelder det første, hva det vil si å være under synd overfor Gud, så har synden fort mennesket inn i et totalt skyldforhold til Gud. Synd fører skyld med seg. Det kommer også til uttrykk i de to følgende vers som vi ikke leste, nemlig vers 19 og 20 i Rom. 3, hvor det står: Vi vet at alt det som loven sier, det taler den til dem som har loven, forat hver mann skal lukkes og hele verden skal bli (d.v.s. vise seg å være) skyldig for Gud, siden intet kjød blir rettferdig gjort for ham ved lovgjerninger, for ved loven kommer syndens erkjennelse. Det er ikke moderne å tale om skyld, men det er meget

nodvendig. Og det som vi så ofte hører i dag at det gjelder å få skyldfolesen vekk fra mennesket, ellers skaper den kompleksen, er akkurat det motsatte av sannheten. Hvis et menneske vil bli ulykkelig og få det vondt, skal han bare flykte fra sannheten. Den som vil få det godt, han skal stanse opp for sannheten, se den i øynene, og fremfor alt stå for Guds ansikt og høre hva Gud sier for å hjelpe oss ut av vårt skyldforhold. Men da må vi først inse hvordan det egentlig henger sammen med vår synd.

Vi mennesker taler ofte om store og små synder. Nå er der vel ikke egentlig noe som etter Guds ord kan kalles små synder. Ali kevel er der nok forskjell på synden, menneskelig sett. Det er synder som trekker store folger med seg, menneskelig talt, og dem er vi tilbøyelige til å kalle store synder. Andre synder trekker ikke noen særlige menneskelige følger med seg, og de ser heller ikke så stygge ut, og dem er vi tilbøyelige til å kalle små synder.

Men skylden avgjøres ikke av hvordan vår synd ser ut. Spørsmålet er: *Hjem har jeg krenket med min synd?* Men skyld er slik, som den er som jeg har krenket med min synd. Om jeg skulle finne på å sende en forordning ut i det norske samfunn, ville ingen bli skyldig om de ikke tok hensyn til den. Men hvis stortinget vedtar en lov, og den sendes ut med kongens underskrift, da blir vi skyldige om vi ikke respekterer den. Jeg har nemlig ingen myndighet til å gi noen lov, men det har stortinget og kongen. Følgen er at den lovgivende myndighet blir krenket hvis vi ikke holder den loven. Slik er det også her. Spørsmålet er: *Hjem har jeg syndet imot?* Jeg har syndet mot den evige, fullkomne, allmektige, nådige, hellige, kjærlige Gud, og min skyld er akkurat så stor som han er. Det vil si, jeg står overfor Gud på grunn av min synd med et ansvar som jeg ikke kan greie å gjøre rekneskap for, og jeg har ingen ting som jeg kan stille frem for meg. Det går også

tydelig frem at det første ordet jeg leste i Rom. 3, 9: Hva da, har vi noen fordel egentlig betyr det: Har vi noe vern, har vi noe å beskytte oss bakom. Noe som vi kan stille foran oss for å forsvare oss overfor Gud), nei, aldeles ikke. Enten vi har Guds ord eller ikke, er vi alle sammen under synd, vi står alle sammen for Guds ansikt. Jesus har illustrert det i en lignelse som vi finner i Matt. 18 med en mann som var skyldig 10 000 talenter. Når du tenker på at det tok en menneskealder å tjene det som svarer til en talent for en vanlig arbeidsmann i Israel, så representerer den summen Jesus taler om 10 000 ganger det et menneske kan tjene i løpet av et menneskeliv. Du skjønner bildet. Jesus taler om en synd som intet menneske kan klare å svare Gud rekneskap for. Det er vår stilling overfor Gud, på grunn av vår synd. Og dette er det at Gud vil vi menneskene skal se i øynene.

Når vi så taler om syndens folger, så står vi der ansvarlige for Gud i oss selv, og vi har intet å stille foran oss etter våre egne forutsetninger. Det er det ene.

Det andre er hva denne synd har virket i vår egen natur. Og her har vi en beskrivelse faktisk i det som vi leste fra Rom.brevets tredje kapitel. Og for kort å summere opp det som står der, sier det oss at vi har ikke alene mistet vår guds frykt gjennem vår synd, men også mistet evnen til å være gudfryktig. Du hører i den beskrivelsen : Det finnes ikke en rettferdig enn ikke en, du hører blant annet at alle er avveket, alle er blitt uduelige, det finnes ikke noen som gjør godt, ikke en eneste, og så skildres det hvordan mennesket er, hvordan det er fullt av løgn og forbannelse, bitterhet, mord, ødeleggelse og usælhet, ogfreds vei kjenner de ikke. Kort sagt det er ikke guds frykt for deres øyne, står det i vers atten. Du ser at mennesket har ikke evne til å leve rett som menneske her i verden. Menneskene kommer sammen for å slå og finne vei ut av krigsfare, ut av kapp-

rustning, ut av nød, ut av undertrykkelse, ut av voldsmetalitet og meget annet, og så ser det ut til at selve menneskenes forsøk på å komme ut av det innvikler dem enda mer inn i det. Dette har Guds ord sagt oss på forhånd. Mennesket har ikke evnen til å leve rett, ikke en gang leve rett som menneske her i verden. Mennesket har ikke evnen til finne det som tjener til fred, det som gjør menneskelivet verd å leve, det som tar bort frykt og fare, nød og undertrykkelse, krig og konseントrasjonsleirer, det som tar bort hunger, ulykke. Mennesket mangler selve evnen til å finne ut av dette. Dette vil Gud at vi skal innse. Her ser du altså følgen av menneskets fall i synd. Vi står overfor Gud med en skyld vi ikke kan svare for, og vi står der som mennesker som har mistet evnen til å være gudfryktige, og evnen til å leve slik at menneskelivet på jorden blir verd å leve. Dette sier Guds ord oss om menneskenes fall i synd.

Mange vil si at dette er da et forferdelig pessimistisk syn på menneskene. Nei, det er ikke annet enn sannheten. Og jeg vil gjerne ha sagt deg, at den som innser dette, han skal også komme til å se hvor frelsen er ifra dette. Og de som innser dette, de kan finne veien ut av dette, men de som ikke innser det, de kommer aldri ut av det. Det høres så paradoksalt, men de som stadig roper på at man må tro på det gode i mennesket, de er menneskets verste ulykkesførere. De fører menneskene inn i det som er galt og ondt uten å ville det, uten å forstå det, fordi de ikke forstår det som i bunn og grunn er menneskets ulykke.

Med dette har vi talt om noe av det viktigste som følger av menneskets fall i synd. Vi skal enda nevne et par ting til i vår neste leksjon.

Bekken fra helligdommen

Esek. 46, 19—24 og 47, 1—12)

Av Ole Rolfsnes

For at det ikke skal ta altfor stor plass, vil jeg be leserne ta frem sin Bibel og lese ordet som er vist til ovenfor.

Det har vært et av mine store problem, hvorfor det er så stor forskjell på de som kal-ler seg troende, og på samme måte når det gjelder forkynnelsen. Bibelen gir oss mange vink om disse forhold, og her vil jeg gjøre et forsøk på å vise til noen av dem, for at det kan hjelpe noen til å se.

Først leser vi at han tok meg ved hånden og forte meg omkring i helligdommen. Han viste profeten at ut fra helligdommen rann det en bekk. Har dette hendt noen av oss? Ja, Gud være takk, mange av oss ble som ganske unge tatt ved hånden og vist omkring. Vi lærte å be, og fikk høre om Gud og om Jesus. På skolen lærte vi grundig bibelhi-storie og forklaringen. Vi ble med andre ord ført omkring i helligdommen. Hva det har hatt å bety for oss, vil vi sent forstå. Det skjonner vi litt av når vi hører hva de lærer på skolen idag, og vet om de mange hjem der de aldri får høre det, eller de mange som leser om slike ting og har liten og ingen kunn-skap om Gud og evangeliet.

Men den som får kunnskap om disse ting, for ham er det den beste kunnskap et men-neske kan få. Det finnes nok noen som har fått stor kunnskap, som har gått bibelskole eller andre skoler, hvor de fikk lære mye bi-belkunnskap.

Men der står en liten setning i vers to : - «Han forte dem ut forbi». Det viser at han er ikke fornøyet med bare lærdom. Han vil gi oss erfaring av det vi har lært, og da må vi føres ut forbi lærdommen.

Hva skjer så? Jo, den floden som vi har sett og lært om, den som kommer ut fra hel-

ligdommen, den har vi ikke hatt erfaring eller kjennskap til dens påvirkning og kraft. Først når vi blir ført ut i bekken til anklene, er vi kommet i kontakt med bekken. Det vil si at vi får en liten berøring av Guds Ånd, og den kraft som utgår fra det vi har lært. Men om et menneske har stor kunnskap og erfa-ring til Åndens påvirkning, så er han ikke der-med frelst. Det viser følgende : Han tok han med seg ut i bekken til knærne, og siden til lenderne. Dette viser at påvirkningen blir ster-kere og sterkere, inntil det blir vanskelig å stå imot. Dette er det kritiske punkt, som enhver frelst synder kjenner til. Da må alt vårt bort og det blir som å stå i fossen og kjenne dens kraft, og se i øynene at mister jeg bunnen er det døden.

Men mister vi fotfestet i oss selv, og egen kraft og motstand tar ende, da får vi oppleve hva det vil si å bli frelst. Da inntrer det vi kal-ler Guds fred, for da er vi omsluttet av van-net, som er et bilde på Guds nåde. Du som trodde at dette blei døden, du får se at dette er livet i Guds nåde. Nåden dekker deg og bærer deg, du blir som fisken i vannet, dette blir ditt liv. Du undres bare, er dette å bli frelst? Du har jo ingen ting gjort, ser bare at det er Guds gjerning.

Så blir spørsmålet : Hvor står du min le-ser? En av disse stadier er din, enten i hu-set, til anklene, knærne eller lendene, eller du har kjennskap til hva det vil si å hvile i nåden.

I vers seks står det : «Har du sett det men-neskessonn? og han forte meg tilbake langs bekkens bredd.» Dette viser at der var mer å se. På bekkens bredd sto det mange trær. Det er vel bilde på en frelst synder, for i Je-remias 17, 8 står det at han skal bli som et tre plantet ved vann og som skyter sine rotter

ut til en bekk, som ikke sørger i tørkeår, og som ikke holder opp med å bære frukt. Det henvises også til Esek. 47, 12.

Det viser at på denne plass må et frelst menneske stå, om han skal bære frukt og vokse i helliggjørelse. Bare der er nåden virksom til et hellig liv, da kraften utgår fra Helligdommen og gir den enkelte vekstmulighet og til å bære frukt, uten noe strev fra vår side. Vi bare tar imot fra bekken.

Her må vi nøye merke oss at der er forskjell på gode gjerninger og frukt. Det finnes mange som lever under loven eller under Guds påvirkende nåde som har mange gode gjerninger, uten at de bærer Åndens frukt. Ja, enkelte tror at de er frelst, siden de kjenner seg påvirket av Ånden. Men dette ord

skulle vise at det er farlig å stoppe der. For den som er kommet helt ut i bekken blir påvirkningen en helt annen. Da er vi helt omsluttet av vannet eller nåden, og lever fritt som fisken i vatnet. Liksom vi ser at treet ved bekken får sin kraft fra floden, som siger inn til roten så stille og ubemerket at vi kan intet merke.

Derimot vil vi få merke en annen påvirkning, nemlig Satans påvirkning, for at treet ikke skal bære frukt. Dette kan også ofte skje så fint at det er vanskelig å skille mellom Åndens påvirkning og Satans påvirkning. Her kan bare Helligånden, og den som har fått nådegave til å kjenne åndene, komme oss til hjelp. Måtte så også dette stykke få bli noen til hjelp.

Framfor alt ta vare på hjarta, for livet går ut fra det

Ordsp. 4, 23

«Å hvilken ære ! For tanken alt for stor,
Hans barn å være som i det høye bor.
Når man er blevet Til Herren rett omvent,
Fra verden revet, Med Jesus rett bekjent,
I Himlen skrevet Med Lammets røde prent !»
(S. 357).

Er eit menneske *rett omvendt*, så er namnet skreve i Himmelten, og det står vel til med hjarta. Ei radikal omvending ! Omvendt frå myrker til lys og frå Satans velde til Gud ! Ein er då «komen igjenom til *liv i Gud* !»

Gudslivet viser seg nok i det ytre, men sjølve livet er i hjarta og går i frå det. Det er så, er det feil med hjarta syner det gjerne i anletet. Det skein av Moses når han hadde vore lenge åleine med Herren. Fyrst visste han ikkje om det sjølv før nokon sa det til han.

Korleis er det nå med deg og hjarta ditt ? Møter du Gud i ordet og i bøna ? Gjerne i

bøn i løyndom ? Så vit at Gud som er i løyndom og ser i løyndom, Han skal løna deg opp i dagen ! Andre vil dragast til Gud ved deg.

Sume meinat at dette livet i hjarta kan ikkje døy; for det er jo evigt liv, seier dei. Ja, i kvalitet er det evigt, for det er Guds liv. Men Bibelen seier klart at «dette livet er i Son hans». 1. Johs. 5, 11. Jesus er vintret. Men ei grein som er avbroten frå stamma visnar og dør, ja, om det endå var blomar og kart på den ! Heile Guds fylde er i Jesus Kristus. Ved Den Hellig Ånds overtydande makt grip hjarta dette ved tru. Med hjarta trur ein. Vårt innerste vesen er overtydd om Den Hellig Ånds tale i ordet, i Bibelen, og denne overtyding eig både vår kjensle og vår vilje. Men både kjensle og vilje kan «forrykes og viker fra sin Gud.» (S. 239).

Dette kan skje på fleire måtar. Eg skal ganske kort peika på nokre fårar som tek guds-livet frå oss :

Den svikalde rikdomen er ein; og den kjøver ordet, som gir hjarta overtyding om evigt liv. For ingen kan tena to herrar. Åndelig er det absolutt umulig, for både herrar vil ha hjarta.

Njottingssykja er også livsfårleg, og den lurer på mange av oss idag! Sjå dykk føre, vara dykk at de aldri let hjarta tyngjast av rus og svir og ovdrykk, så Jesu gjenkomst kjem på dykk som ei snare! (Sjå Lk. 21, 34.)

Ein tredje fåre, burde eg vel helst ha nemnt før den andre, for den er nemnt før i Bibelen og er gjerne årsak til njottingssykja. Det er fåren ved falsk forkynning, om ein gir denne rom, tolererer den, og ikkje åtvarar mot den og tek avstand frå den. Det fører då gjerne først til åndeleg svevn, men det kan også enda med åndeleg død. Men du kan likevel bli sett på som ein levande kristen, og det kan du bli tilfreds med.

Enno ein fåre til er nemnt tydelig i Bibelen som livsfårleg for gudslivet, nemleg eit utilgjevande sinnelag, og det endå til overfor sin åndelege bror eller syster. «Du vonde tenar, (vistnok ein «Guds tenar»): Heile den store skulda di tilgav eg deg då du ba meg om det. Skulle so ikkje du og ha vore mild imot medtenaren din, som eg var mot deg?» — Han vart sett i fengsel! — Er du som les dette fri og frimodig i di ånd og hjarta overfor dine åndelege medsykskin?

De skal vera heilag, for eg er heilag, seier Herren! «Den Heilage Ande skal koma over deg, . . . difor skal og den Heilage som vert født, kallast Guds son!» Den Heilage som blei født julenatt, det var Jesus Kristus, Frelsaren det. Han kom for å gi sitt liv til ein løysepenge for alle. 1. Tim. 2, 6. Truverdig er det ordet og vel verdt å ta imot, at Kristus Jesus kom til verda for å frelsa syndarar! «Du skal kalla hans namn JESUS, for han skal frelsa folket sitt frå syndene dei-ra!» Er dette noko for hjarta ditt no?

Har du Den Hellig Ånds overtyding om at

alle dine mange synder er deg forlatne? Lev i nåden og dermed ei god jul.

Helsing Andr. A. Bø.

Luther og Stefanus

Opprinnelsen til tretten var at Stefanus hadde sagt at alt det som ble gjort uten tro dugde ikke til noe. Man kunne ikke tjene Gud med å bygge kirker, eller andre gjerninger når ikke troen på Kristus var til stede. Det er bare denne tro som gjør from og bygger Guds tempel, det vil si, de troende hjerter. Mot dette hadde jødene påberopt seg Mose lov og templet, i Jerusalem. Om dette står det ofte i Bibelen at Gud hadde utvalgt det til sin bolig og at hans øyne alltid skulle se dit. Derfor kalles det også Guds hus. Med disse argumenter mente de å ha overvunnet Stefanus. Men Stefanus siterte et ord fra Es. 66, 1. Således tsier Herren Himmelten er min stol og jorden mine føtters skammel. Hva er det da for et hus i vil bygge meg, og hvor skal min hvilestad være. Dette ord er så klart og uimotsigelig at ingen kan motsi det. Ved det bevises at Gud ikke bor i hus som er gjort med menneskehender, fordi han først har skapt alt det en trenger for å bygge det. Videre: Hvis hverken Himmelten eller jorden inneslutter han, for han sier jo at Himmelten ikke er hans hus, men hans stol, og jorden ikke hans bolig, men hans fotskammel — hvorledes skulle han da bo i et hus som er bygget av mennesker.

I 1. kong. 8—27 taler Salomo som bygde templet på samme måte. Ved dette og lignende ord var de blitt overvunnet, og hadde ikke noe å motsi disse ordene med. Derfor oppførte de seg slik og tydet ordene hans som om han hadde sagt at Jesus ville forstyrre templet og forandre Mose lov. Dette hadde dog Stefanus ikke sagt. Han hadde bare uttalt at alene troen på Kristus gjør salig og

ikke loven eller templet. Hvis troen var til stede kunne man ha kirker, eller ikke kirker, og da kunne en holde loven rett. Stefanus ville bare få slutt på den falske tillit til gjerninger og templet. Den første lærdom er at en ikke gjør Gud noen tjeneste ved å bygge kirker som Stefanus klart beviser ved Esaias. Men man skal allikevel forstå dette slik at det ikke er noe galt å bygge kirker. Men det blir galt hvis dette får en til å glemme tro og kjærlighet, og en gjør det i den mening at det er en god gjerning, og at en dermed vil fortjene noe av Gud. Den eneste grunn til å bygge kirker er at de kristne kan komme sammen for å be, høre preken og motta sakramentet. Når denne årsak ikke lenger er tilstede, skal man rive kirken ned igjen slik som man gjør med andre hus når da ikke er til nytte lenger. Men nå vil et-hvert menneske i verden bygge et eget kapell eller alter, og dermed mener de å bli salige og kjøpe seg himmelen. Er det ikke en elendig skrekkelig villfarelse og forførelse at en lærer de arme mennesker å bygge på gjerninger til stor hindring og skade for den kristelige tro.

Det var bedre at en rev ned alle kirker og brente dem til aske. Ja det var mindre synd, selv om en gjorde det av overmot enn at en eneste sjel skulle bli ført inn i en slik villfarelse og bli fordervet. For Gud har ikke befalt noe om kirker, men bare om sjeler.

Sjelen er egentlig hans rette kirke som Paulus sier i 1. Kor. 16—17. I er Guds tempel eller kirke. Dersom noen fordorer Guds tempel, den skal Gud fordrive. Jeg sier videre: For å få utryddet en slik villfarelse ville det være godt om en engang for alle jevnet alle kirker med jorden og i stedet prekte i alminnelige hus eller under åpen himmel. Der kunne man be, dope og øve alle kristelige plikter, fordi den for nevnte grunn til at en bygger kirker bare er en skammelig grunn. Kristus prekte i over 3 år men bare tre ganger i templet i Jerusalem.

Døperen Johannes kom aldri til templet men prekte ved Jordan og ellers over alt. Apostlene prekte på pinsedagen på torvet og i gatene i Jerusalem. Filip prekte i en vogn for Etioperen, Paulus prekte i Filippi ved vannet i fengslet og her og der i husene. I Matt. 10, 12 befalte Kristus dem også å preke i hjemmene. Jeg mener at de var like gode prester som vi er nå. Men slik går det at de villfarne prester og djevle-lærere har prektige bygninger. Men Guds ord kan i hele Betlehem ikke finne et herberge hvor det kan fødes. Var det ikke nå på høy tid at vi med Stefanus sa til disse vanvittige: I halstattige og uomskårne på hjerter og ører i motstår alltid den Hellige Ånd. I er de uskyldige og enfoldige sjelers forædere og mordere. Ved apostlene har i fått Guds befaling, men i holder den ikke. Jeg mener at deres hjerter også ville briste og de ville skjære tenner og si: Han har lastet Gud og talt imot det hellige sted, Han har vanhelliget våre kirker.

Innsendt
Avskrive etter Luther

Han som du har så kjær

Av Odd Dyrøy

I ein heim nær Jerusalem hadde sjukdom og død teke ein ung mann bort, Lasarus heitte han. Tung blei tida for dei som sat att, berre mørke og sorg. Dette hende i ein heim der dei kjende Jesus, der han hadde gått ut og inn, og dei hadde lært å setja si lit til han.

Då sjukdomen ikkje ville gi seg sende dei bud til Jesus: «Herre, han som du har så kjær, legg sjuk». Dei tenkte nok at Jesus ville skunda seg til han som han hadde så kjær.

Men kva ser vi? — Tenk, ikkje går han sjølv, og ikkje sender han nokon av sine.

Det ser ut som om Jesus hadde gløymt dei og forlete dei. Dei såg nok ofte ned på vegen — kjem han ikkje snart nå? Vi har så bruk for hans lækjande hand. Lange og tunge blei dagane i Betania-heimen, for Jesus kom ikkje. Den fine helsinga: «Herre, han som du har så kjær - », var inga hjelp i heller. I staden for besök av Jesus og lækjedom, blei det døden. Alt håp var ute.

Eg undrast på om ordet «folkeforgøraren» fekk rom i Marta og Maria sine hjarto, tanken på at vi blei lurt av denne Jesus frå Nasaret som vi hadde så god tru på. Var det sant at han hadde oss kjær, så hadde han vel kome før det var forseint, og ikkje overlate oss til sjukdom og død?

Slik tenkjer vel dei fleste mennesker meir eller mindre, når vi kjem i liknande situasjoner. Og mange har nok vendt seg bort i forakt og spott for alt som har med Gud å gjera, når dei hadde berre Guds ord og løfter å lita på. Ein som var så lite å lita på, ein som ikkje kom då dei hadde slik bruk for han, ville dei ikkje ha noko med å gjera.

Vi kan forstå deg Marta då du sa: «Herre, hadde du vore her, hadde ikkje bror vår døydt». Du tenkte kanskje også at Jesus skulle koma og lækt bror vår, så alle kunne sett di makt. Kanskje tanken på at det ville blitt til æra for heimen i Betania også låg bak. Men nā blei det ein knekk for trua og tilliten til Jesus og hans omsorg og makt. Det var forseint, for døden tok det siste håpet frå dei.

Men ser vi det ut frå Skrifta, og spør om Jesus hadde dei i Betania kjær, må svaret bli ja, ja. Det må ropast ut til kvar eit hjarta og til kvar ein heim at Jesus har oss kjær. Jesus fylgte med alt i Betania, frå time til time. Han visste om sjukdomen, døden og sorga, om gråten og nauda.

Då hans tid var inne, kom Jesus til dei, for å visa sin herlegdom, for å gi Gud æra. For å visa for alle at han var den som Gud hadde sendt til verda som frelsar og

herre.

Du som les dette kan setja ditt namn inn i staden for dei i Betania. Jesus har deg kjær, og hans auga fylgjer deg dag for dag. Han veit om alt, og sjølv om du tvilar og synes han er sein, så skal du vita at Jesus kjem aldri forseint. Han kjem i den tida han synest er den beste, for å gi Gud æra og til å openberra seg for oss.

Så ei sida til. Du som har Jesus kjær, og har barn som ikkje er frelst, eller ektemake, vene og nabobar, menneske som synda sin sjukdom held på å føra mot døden. Du lyt sjå på at vantrua rår i hjarto, og løgn og urettferd har teke plassen for sanning og rettferd. Du veit at Jesus elskar også alle desse, som dei i Betania. Du har sendt bud til Jesus, du har bede han om å koma og frelsa dei og reisa dei opp til nytt liv, til trua på Jesus og evangeliet. Men han dryer med svaret, det kan synast som han ikkje høyrer, som om han har gløymt deg.

Du kan forstå at Jesus hadde dei i Betania kjær. Der hadde Jesus vore før og var kjend. Men at han er glad i deg, nei, det kan du vanskeleg tru. Høyr kva Skrifta seier i denne sak: «Du er dyr for meg, er mykje verd, og eg elskar deg (Esa. 43, 4)». «For så har Gud elskat verda at han gav sin eigen son, den einborne — Gud sende ikkje son sin til verda så han skulle døma verda, men så verda skulle bli frelst ved han» (Joh. 3, 16—17). Jesus sa sjølv då slekta skulle fram for Guds dom: «Er det meg de leitar etter, så lat desse få gå.»

Skulle ikkje vårt harde og vantru hjarta smelta ved slik tale og ved ein slik kjærleik?

Jesus lever med i alt som møter deg, veit alt og er herre over alt. Han kjem i sin time, når du har «tenkt deg trett til døden». Han kjem med frelsa, han kjem med trøst ved sitt ord og gjennom sine løfter. Han kom ikkje forseint til Betania-heimen, og kjem heller ikkje forseint til deg og meg, kva som enn er vår nød og vanske. Han kjem fordi han har

Bedra ikke deg selv

Av Urho Muroma

Kristendommen er liv. Ifølge Bibelen er den liv i Gud gjennom Jesus Kristus i den Hellige Ånds kraft. Dette utelukker ikke at kristendommen også er lære. Læren er en meget viktig sak. Hvis man tar feil i læren, tar man også alltid feil i livet. Falsk lære og et usunt kristenliv hører sammen.

Derimot utgjør en ekte apostolisk forkynnelse og en bibelsk lære alltid forutsetningen for et sunt og levende kristenliv.

Men ikke desto mindre har vi grunn til å understreke at kristendommen fremfor alt er liv. Den er evig liv, og derfor er den noe som kan erfares.

Guds barn kjenner man på at de lever slik at Gud har blitt en virkelighet i deres liv. Det evige livet har en gang brutt igjennem i deres timelige liv.

Frelsen er noe virkelig. Da Jesus ga Paulus et program for virksomheten (Ap.gj. 26, 17—18), sa han bla.: «Og jeg skal fri deg ut fra folket og hedningene, som jeg sender deg til for å opplate deres øyne, så de kan vende seg fra mørke til lys og fra Satans makt og til Gud, forat de kan få syndenes forlatelse og arvelodd blant dem som er helliget ved troen på meg.»

Hver og en av disse sannheter inneholder en opplevelse og en erfaring. Ingen som er blind kan bli seende uten at han merker den forandring som har inntruffet. Da Jesus hadde åpnet den blindfødtes øyne, svarte denne

oss kjær, og har teikna oss i begge sine hender og har murane våre alltid for augo sine.

Venta på Herren! I si tid skal de hausta, berre de ikkje trøytnar. «Lat ikkje hjarta uroast, tru på Gud og tru på meg», seier han i sitt ord.

dem som anklaget ham: «Et vet jeg: at jeg som var blind nå kan se.»

Så sier hvert menneske som virkelig er født på ny og som har fått den Hellige Ånd. Hver og en som har vært åndelig blind, men som har fått sine øyne åpnet av Kristus.

Ingen kan vende seg fra mørket til lyset uten at han samtidig har opplevd dette som en virkelighet, for å komme til lyset betyr at men har kommet til en sinnsforandring. Det betyr omvendelse og syndsbekjennelse, og dette kan ikke skje uten at vedkommende person vet om det. Å komme til lyset betyr også alltid at man får sine synder forlatt. For at dette skal skje, behøver man tro Ordet og Åndens vitnesbyrd, og det kan man ikke uten at man er seg bevisst hva som er skjedd.

A gå fra Satans velde til Gud forutsetter også fra menneskets side en klar beslutning og en beivist avgjørelse. Den fortapte sønn kunne sikkert fortelle om den stund da han steg opp fra sin plass ved svinetrauene og begynte reisen tilbake til sin fars hus.

Ifølge Guds ord er syndenes forlatelse heller ikke ene og alene en forstandsbeslutning eller en talemåte, men det hører også med en levende erfaring av hvorledes Jesu Kristi, Guds Sønns blod renser oss fra alle våre synder. Når Herren gjennom sin Hellige Ånd besegler at Han har tatt en slik benådet synd til sin egen, så er det mennesket seg bevisst at Herren gjennom sitt Ord og sin Ånd har tatt det ved hånden og skapt noe nyt.

Et virkelig frelst menneske kan alltid si hvorledes det ble frelst.

Vi kan for eksempel forestille oss at vi er ombord på et fartøy som lider skibsbrudd. Etter at vi etter mange om og men er blitt reddet og står på stranden, kan hver og en sikkert fortelle om sin redning.

Eller kan vi tenk oss at vi bor i et hus hvor der oppstår brann og vi med nød og neppe redder oss ut. Sannsynlig kan hver og en fortelle om hvorledes han kom seg ut av

den brennende bygningen.

Jeg minnest fra siste krig hvorledes mange mennesker, hvis hjem ble bombet, men som selv likevel var kommet unna med livet i behold, kunne fortelle hvorledes de ble reddet. Likeså kunne mange soldater, som opplevde flere farefulle stunder ved fronten, fortelle hvorledes de unngikk en, som det syntest, sikker død.

Det er aldeles galt å berolige mennesker med å forkynne at vi helt enkelt ikke kan vite om vi er frelst eller ikke. En slik forkynnelse kjenner Bibelen ikke til. Bibelen viser at de som tror på Gud, har et klart forhold til ham.

I dette henseende må vi ikke begynne å skjematisere Guds Ånds verk, for erfaringene er svært ulike. Paulus kunne fortelle om sin frelse ved å opjgi både tid og sted. Også Luther kunne fortelle om sin frelse som en åpenbar og stor hendelse. Jeg tenker på hans såkalte «tårnopplevelse» da han, som han selv vitner, ble «en ny skapning». Men den kjente vekkelsespredikanten Frank Mangs f. eks. forteller at han ikke kan oppgi dag eller uke da han ble et Guds barn. Han sier at han bare kan si: «En gang i løpet av «den våren» kom jeg fra mørket til lyset».

Det finnes imidlertid også Guds barn som ikke kan si så mye en gang. Slik f. eks. med den store misjonspredikant Robert Wilder. Han forteller at hans foreldre og besteforeldre alle var misjonærer og levde meget nær Gud. Sine tidligste barndomsminner har han fra bonnestunder da han sammen med sine foreldre lå på kne og bekjente sine småguttsynder og fikk motta syndenes forlatelse. Han sa at han ikke visste når han på en avgjørende måte ga sitt liv til Gud, fordi han ikke kunne minnes noen tid da han hadde vært fremmed for Gud.

Også slike mennesker finnes det. I deres liv har avgjørelsen skjedd så tidlig og gradvis at det ikke en gang kan være tale om et

klart brudd. Disse mennesker plages iblant av spørsmålet om de noensinne har blitt Guds barn da de ikke kan oppgi noen bestemt tid da det skulle ha skjedd.

Til dem vil jeg som oppmuntring si noen ord. Skovgaard Petersen skriver meget opplysende i «Ungdommens bok» om denne sak for kjempende sjeler. Det viktigste er ikke når og hvor omvendelsen har skjedd, men om du i dag er et menneske som virkelig har et omvendt menneskes kjennetegn.

Han forteller at hans barndomshjem lå ved stranden i en vik, og hvorledes barna hver vår med spenning ventet på sommeren. De regnet nemlig at sommeren begynte i samme øyeblikk som denne vik befriddes fra det siste isflaket. Iblant kom sterke vårstormer, og når barna kom til stranden, merket de at stormen hadde ført all is med seg. Men der var også år da vårsolen litt etter litt og i all stillhet smeltet isen. Man kunne ikke med sikkerhet si når den siste isbiten hadde smeltet. Men en dag kunne man si at viken lå isfri.

Dette anvender han på menneskets åndelige liv og sier: Det viktigste er ikke at du kan si når syndens is har forlatt ditt hjerte. Men de tviktigste er at du vet at i ditt hjerte i dag ikke lenger finnes noen syndens is igjen, at alt er blitt båret frem for Jesu øyne og forlatt.

Som student plagdes Robert Wilder, ifølge sine egne ord, av at han ikke kunne si når han endelig hadde overlatt seg til Gud og fått alle sine synder forlatt.

Da han en kveld kom hjem fra et møte der mange studenter hadde vitnet om sine erfaringer ved omvendelsen, og den nye fødsel, var han ganske bedrøvet. Men så gikk et lys plutselig opp for ham. Han tenkte: Om jeg ikke kan fortelle om noen åndelig krise i mitt liv eller nevne noen dag da jeg endelig overgav meg til Herren, og om dette er et tegn på at det ikke i mitt liv har skjedd noe sådant, så kan jeg gjøre det nå,

denne kveld. Og han forteller at han bøyde kne for Herren og sa: «Om jeg aldri før har bekjent mine synder, så bekjenner jeg dem alle nå. Og om jeg aldri før har gitt meg til deg, så gir jeg meg helt nå. Og om jeg aldri før har tilegnet meg syndernes forlattelse, så gjør jeg det nå, denne kveld. Om jeg aldri før har hatt mitt livs store avgjørelse fra mørket til lyset og fra Satans velde til Guds rike, så gjør jeg det nå, denne kveld». — Og så gjorde han det. Deretter tok han sin bibel og skrev: Den og den dag, på det og det tidspunkt bestemte jeg meg endelig for Jesus Kristus og tok imot Ham som min egen frelses. — Og når dette spørsmål kom frem ved studentmøtene, åpnet Wilder sin Bibel og viste hva han nadde skrevet og sa: «Også jeg har en dag å vise tilbake til da jeg tok en klar avgjørelse.»

Min gode leser! Hvis du ikke er sikker på om du er gått over fra mørke til lys og fra Satans velde til Gud og gjennom troen på Jesus Kristus fått alle dine synder forlatt, vil jeg oppfordre deg til å gjøre som Wilder gjorde. Prøv deg! Finnes det i ditt hjerte noe som du ennå ikke har kommet frem i lyset med? Prøv om du virkelig har gitt deg selv og ditt liv til Herren, og om du har mottatt

Jesus Kristus som din personlige frelses. Paulus formaner korinterne til å prøve seg selv på denne måte med følgende ord: «Ransk eder selv om I er i troen. Prøv eder selv! Eller kjenner I ikke eder selv at Jesus Kristus er i eder? det måtte da være at I ikke holder prove» (2. Kor. 13, 5).

Hvert Guds barn bør kunne gjøre rede for hvorledes det har kommet fra dødens velde til livet, og hvorledes det gjennom Guds store nåde har fått ta imot Jesus Kristus som sin personlige frelses. For å fødes som «en ny skapning» er en så stor omvelting i livet at et menneske helt sikkert må være seg bevisst at den har skjedd.

Må du, som ikke kan si hvorledes du har blitt frelst, prøve deg selv om du i det hele tatt er frelst, slik at du ikke en gang finner himmelens porter stengt og får høre dette forferdelige ord: «Forkastet! Må du ikke forsøke å få vakt fra ditt selvbedrag og oppleve en stund som er forferdeligere enn noen i det hele kan forestille seg.

Fra boken «Hjem er en kristen».

BIBELVEKA I STAVANGER

Lekmannsmisjonen skipar til ei bibelveka i Stavanger frå lørdag 13. januar — søndag 21. januar. Brandal: Romerbrevet, Hjorthaug: Efeserbrevet, Lid: Galaterbrevet.

Det blir to bibeltimar kvar kveld, kl. 18,15 og 19,30. Tilreisande får bu hjå venene på Randaberg, og kan mælda seg til Amund Lid, 5600 Norheimsund før 10. januar, tlf. 75.

Velkommen til bibelveka!

N. L. L.

Bladpengar

Me minner om den frivillige bladkontingenten. Det er «fjæra sjø» i bladkassen.